ISSN 0132-4462.
№ 1 2000
СІЧЕНЬ

перець

Мал. О. КОХАНА

Мал. С. ФЕДЬКА

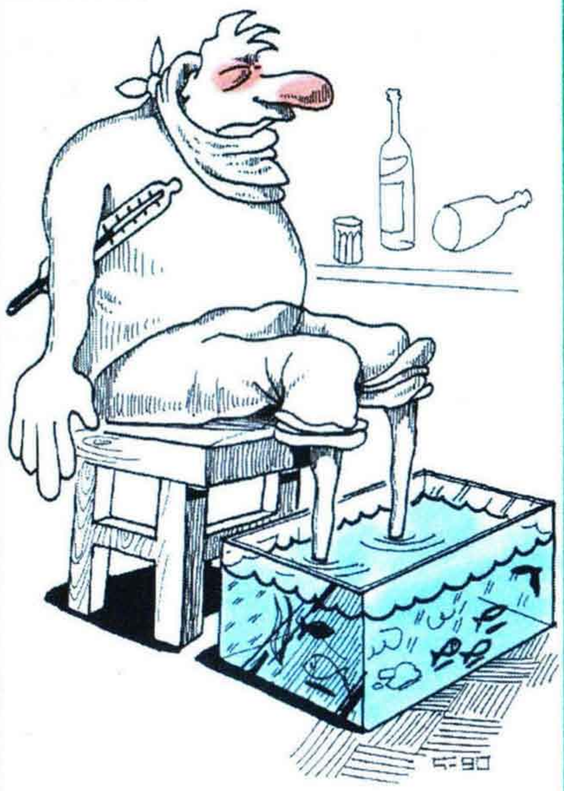

Мал. В. ВАСЮШКІНА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— А нас туди не пускають...
— Мабуть, тому, що не можемо поводити себе по-людськи.

— Ларисо, ану, вгадай, що я приніс?

— Квитки на футбол.

— Ларисо, роблю підказку: те, що я приніс, знаходиться в цьому мішку.

— Що ж ти там притягнув? Не знаю, здаюся.

— Ларисо, у цьому мішку зарплата...

— Брешеш? Знущаєшся, жартуєш!

— Кажу, зарплата, значить — зарплата.

— Сергійчику, любий, коханий, золотий!.. Так, перш за все розрахуємося з боргами, потім накупимо харчів — повнісінький холодильник! Потім туфлі, чобітки, шубку, автомобіль, квартиру...

— Яку ще квартиру?

— Нову, хоча б двокімнатну.

— Еге ж, непогано, тільки цікаво мені знати, за які це кошти ти зібралась її купляти?

— Тобто як це за які? А хто ж тільки-но присягався, що у цьому величезному мішку — зарплата?

— Я і не відмовляюся від своїх слів. Там і є зарплата, точніше карбамід. Це таке добриво, дуже гарне. Цього разу нам давали зарплату карбамідом.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

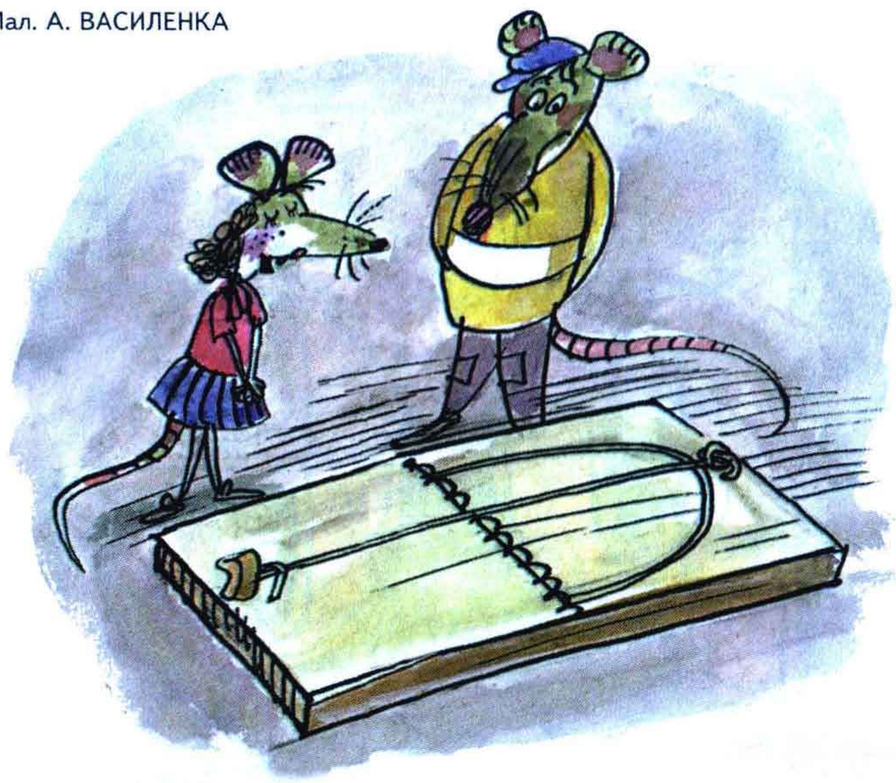

— Ти казав, шо за мене життя віддаси... А я прошу лиш отой шматочок сала.

Мал. О. КОХАНА (тема Ю. Іщенк)

— Оце упік аж два романи. Один називається «Сніг і дурні» другий — «Дурні і сніг».

Сатиричні мініатюри

МАЄШ ПРАВО

Закон, що має вже держава,
Весь час нагадує мені:
"Ти маєш право мати право,
Користуватись правом — ні."

Володимир ШАМША.

ЯКЩО ТАК ЖИТИМУТЬ

Якщо так і далі житимуть селяни,
Хліба в нас не буде, їстимем
банани.

Василь УДОВИЧЕНКО.

ПУТІВКА

— Мені профком путівку дав
У санаторій нині,—
Прийшовши ввечері, сказав
Карпо своїй дружині,—
Не знаю, що тут і робить...
А жіночка: — Питаєш?
Дали путівку — значить, їдь,
Поки здоров'я маєш!

ВІДПОВІДЬ ПО СУТІ

На анатомії Петька
Учителька питає:
— Що можеш нам розповісти
Про значення хребта?..
Петько зам'явся: — Наш хребет
Не просто для краси.
Якби не він, то голова
Упала б у труси.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ФРАЗИ

* Із статистичних зведень: «Становище в країні катастрофічно покращується».
* Хотілось би здаватись розумним, але і сказати щось хочеться.
* Зарплата: 150 гривень чистими, 1500 доларів - відмитими.
* Із сучасної казки: «Були дві сестри - Інвестиція та Субсидія...».
* Тверде слово зараз - рідкість. Інша справа - міцне.
* Це у простих людей - брехня, у політиків - тактичний хід.
* Надія помирає останньою, здебільшого - не своєю смертю.
* Враження від пісні: «Нема слів...»

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Де представники інших телеканалів?!

Мал. В. СИМИНОГИ

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

НІЧОГО ДИВНОГО

Як свідчить судова практика в нашій країні, переважна більшість процесів над хабарниками закінчується їхнім звільненням з-під варти.

Чим же керуються судді, випускаючи таких злодіїв на волю?

З таким запитанням наш кореспондент звернувся до голови Новоосвятянського народного суду М. К. Захрющенка.

— Річ у тому,— пояснив він,— що хабарі у нас, як правило, беруться в умовних одиницях. Отже, нічого дивного, що й засуджуємо ми хабарників також умовно.

НІЯКИХ ПІДСТАВ

Останнім часом з усіх регіонів країни надходять повідомлення про подорожчання продуктів харчування і пального. Хочемо заспокоїти наших читачів — ніяких підстав для хвилювання у них немає! Оскільки немає, як стверджує міністр економіки Василь Роговий, для цього об'єктивних причин. Хліб, як пояснив міністр, дорожчати не може, бо врожай зернових зібрано на рівні минулого року. А щодо бензину, то, як запевнив він, «цінова ситуація на ринку нафтопродуктів найближчим часом буде стабільною».

Отже, взявши на озброєння ці запевнення, можете, шановні читачі, не вірити цифрам, які бачите на цінниках.

ЦІЛЮЩІ РЯДКИ

Наш спеціальний кореспондент телеграфує з Дніпропетровської області.

Тут у відомчій поліклініці гірничо-збагачувального комбінату запатентовано універсальний засіб від усіх хвороб. Коли до поліклінічної аптеки звертаються пацієнти по ліки, аптекар радить їм придбати... невеличку книжечку віршів головлікаря З. Т. Адамуненка. Прочитавши його поетичні рядки, скажімо, перед їжею, пацієнт забуває про печінкові коліки, а після їжі — про болі в шлунку. Якщо ж читати їх перед сном, то швидке засинання і «нормальне функціонування всіх органів під час сну» гарантоване. Принаймні, так написано у передмові до книжки «Тобі назустріч», що вийшла друком у місцевому видавництві тиражем п'ять тисяч примірників.

СПРОСТУВАННЯ ЧУТОК

Окремі засоби масової інформації останнім часом розповсюджують чутки, нібито деякі політичні фракції у Верховній Раді заради збільшення своїх рядів переманюють депутатів з інших фракцій, пропонуючи їм за це по п'ять тисяч гривень.

Наш кореспондент звернувся за роз'ясненням до одного з депутатів, який щойно поміняв у такий спосіб свою політичну орієнтацію.

— П'ять тисяч? — обурився той. — Та щоб я за таку суму зрадив рідній фракції? Ніколи! Як мінімум — за десять!..

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Господи! Послав би ти й мені якусь скотину!

Мал. О. КОХАНА

— Крім одруження, я мав у житті й інші нещастя...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— По сліду видно — вдома.
— Будемо брати! Я думаю... літрів зо два.

Дві гуморески

ЯК МОГЛО СТАТИСЯ...

Снігу намело. Три доби падав. Тротуари засипав, вулиці замів. Всеньке місто висмикує ноги з кучугурів...

Йдемо один навпроти одного. Стежечка ледь протоптана.

Я — тонший, він — товщий.

Уступлю дорогу. Мені легше.

Він такий інтелігентний. Вихований. Заліз у сніг по самісінькі коліна:

— Проходьте! Прходьте!

— Ні! Ні! Проходьте ви!

— Дякую!

Він висмикнув ноги з кучугури снігу. Ступив на стежину. Пішов.

— Нема за що,— сказав я. І подався у протилежний бік.

На серці легко. На душі сонячно...

Але сталося не так. Ми стояли на стежині один проти одного, як набундючені півні.

...Тепер сидимо один навпроти одного з розклепаними носами...

І якби ж тільки ми...

ПРОСТО НАУКА

У дитинстві дідусь узяв мене на підводу. Вручив батіг і віжки:

— На. Їдь.

Кінь зупинився.

Я затріпав віжками, зацвьохав батогом!

Дідусь зупинив мене:

— Не можна так, онучку. Ніколи не бий коня. Не кричи на нього. Від батога й улюлюкання сили в нього не прибавиться. Коли він зупинився, приглянься, може, ти його неправильно запріг. Може, його шлея муляє чи вуздечка занадто стягнута. А коли не в той бік іде, віжками легенько скеруй його на дорогу. Батіг не для того, синку. Батогом чужих собак відганяй, що за возом дзявкають... А кінь любить повагу до себе. Ти ж їдеш на возі, який він тягне...

Як часто не вистачає сьогодні декому отієї простої науки мого діда.

Євген ДУДАР.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

—О, яка жінка! Яка фігура!!!

Мал. В. ШИРЯЄВА

Мал. О. КОХАНА

— Взяла б оцей капелюх, так такі вже не носять... Взяла б отой, так у таких півміста ходить...

ПЕРЧИНКИ

ПОРЯДОК НАВЕДЕНО

Підпільну друкарню з виготовлення фальшивих доларів виявили правоохоронці м. Тіфяківська. Після отримання ліцензії та сплати всіх податків друкарня почала працювати легально.

ЕПІТАФІЯ

Спи спокійно, дорогий друже, тебе застрелили помилково!

ЧУДО-ЕСКУЛАП

Нема відбою від пацієнтів у лікаря-нарколога, доктора медичних наук, професора А. Стукала. Шалений успіх цього ескулапа пояснюється дуже просто: вже через три дні після лікування колишні пацієнти починають пити горілочку ще більшими дозами.

ОГОЛОШЕННЯ

Оголошується набір конкурсанток для участі у спецконкурсі «Міс Козлятинська». Конкурс проводитиметься на комерційній основі. Участь — 100 доларів, звання «Лауреат конкурсу» коштує 500 доларів, майбутня переможниця має заплатити 5000 доларів.

ДИВЕРСІЯ

Учора вночі невідомий ліквідував течу на водопроводі, що фонтанував уже більше двох десятків років. Є підозра, що це підступи ворогів народного депутата А. Тихоступа, який головним пунктом своєї передвиборчої програми постійно ставить ремонт водоводу.

КРИМІНАЛ

Невідомі побували вчора у квартирі голови держадміністрації, поки хазяї були на роботі. Вони занесли в квартиру імпортний телевізор, кабанчика та пакет із 50-ти тисяч доларів.

О. ЛЮК.

Прокидайтесь, Граф!

Люди, навіть ті з них, яких називають працеголіками, трударями, куркулями чи Марією Демченко, десь глибоко в душі — ледарі. А швидше навіть і не дуже глибоко. Хіба це про пришельців сказано, що за ранковий сон вони можуть бознакому продати на виборах свої голоси, що після обіду кожне, навіть неписьменне, моститься на канапі почитати газету, що ніхто без погроз не хоче піднімати тягарів, навіть заради безневинної продуктивності праці, а товаришу підставляє чуже плече — або вкрай дурне, або за дурничку найняте.

До чого це я так вітійствую? Ну, хоча б для того, щоб передати свої ледарські почування перед написанням більшого, ніж завжди, фейлетону. А герої мої — славні земляки і нібито працеголіки — навпаки: на халяву, без особливих зусиль, без участі у Столітній війні, без відкриття західного шляху в Індію, без різанини під Хотином чи програшу маєтка між підвечірком і вечерею у Карлсбадені дістали не так давно титули.. графів.

Ні тіні перебільшень. Тепер, приміром, до директора Краківського базару Володимира Кожана треба звертатися «ваше сиятельство», а телефоном його секретар вам може відповісти: «Дзвоніть іншим разом, нині граф зайнятий партійними справами». І справді, граф зайнятий, бо нахаби із Закарпаття безпардонно пхаються з партією солодкого перцю — бодай би вони їли гіркий!

У недавньому п'ємонті української оксамитової революції в останні роки століття явно міцніє дух реставрації... Ні, не комунізму (не проти ночі будь сказано і прочитано!), а монархії. І тут, повірте, є складнощі. Ледачому не до снаги. Якої в бісового батька монархії? Польської, російської, австрійської чи стародавньої русинської? З останньою, правда, все ясно: за часів Рюриковичів чи Романовичів не було ні баронів, ні графів, ні герцогів. Існували якісь воєводи, старости, підстарости, десятники. Але це не звання, а посади. Лишається всього три монархії, і тут, якби не граф Орест Карелін-Романишин, досліднику жаба цицьки дала б. Ось що він каже:

«Я просто шокований тим, що виробляють ці люди. Я є графом за родом, останній спадкоємець Тамерланів. Півтора року тому у Кракові на Вавелі мене коронував архієпископ Шкодонь. Вперше в історії відбулося схрещування тризуба і білого орла та було підписано вічний мир. Хай це було спектакулярно, але поляки визнали, бо королівство вже є державою. Я присягав на вірність Олексію-Олельку II. Після того на яхті «Святий Микола» увійшов у Севастопольську бухту».

Ну от, із цим все ясно — монархія Олелька. У решту вдаватися не буду, бо жаба таки притисне мене до бюсту. Але хто оті, що обурюють спадкоємця Тамерланів своїми коніками?

Виявляється, такий собі пан Жук (кликуха) на пару з онуком легендарного генерала Тарнавського (так називає себе добродій із лекційної групи колишнього товариства «Знання»), увійшовши в довіру його сиятельства графа Карелін-Романишина, нібито обібрали його: щезли печатки, чисті бланки і т. ін. Натомість носії цього негарного вчинку накупили в Європі фальшивих орденів та інших відзнак. Жук не то сам став графом і князем водночас, не то купив фальшиві бланки, як говорить його сиятельство граф Орест, «в польських проходимців», аби продавати титули іншим достойникам. До речі, граф із Краківського ринку прийняв від них ще й орден — «Галицький Хрест». Але давайте за порядком.

Щиро кажучи, пан Орест Карелін-Романишин якось не виглядає на графа. Я сам грав в університетській самодіяльності графа Альмавіву і, п'ючи у

НОВІ ПАРАНОРМАЛЬНІ ЯВИЩА

Діяча поманили монеткою
І діяч відгукнувсь на металу дзвін.
Відтоді зве кожного маріонеткою,
Хто не хоче робить так, як він.

❊

Лаяв, як лайка, осоружну владу
Так, що сам себе вивів із ладу.
І нині, про що б не казав,
Починає з «Гав-гав!»

❊

Поети співали, як жайвори в полі,
Про чару з кришталю і срібну креш...
Либонь, стільки випили в дружному колі,
Що самотужки не перепливеш.

❊

Глянь довкола! Наче всі свої,
Так співають, ніби солов'ї.
Та прислухайсь, безнадійний мрійник:
Кожен другий — соловей-розбійник.

❊

Совок живе, як гном
З уявою багатою:
Мріє землю копати совком,
А гроші гребти лопатою.

❊

Ті кличуть вліво, ті вправо,
Ті тягнуть назад незмінно.
А наш вибір і право —
Тільки вперед, Україно!

❊

Будем жити весело і браво,
Продамо свободу ні за гріш,
Коли знову виборять нам право
Мати тільки право — і не більш.

❊

Ні з сього ні з того на перше квітня
У вуйка Миколи згоріла дровітня.
А сусід це сприйняв як знаменну втіху
І каже: — Яскраво почався день сміху!

❊

Спритняки й блюдолизи в пошані нині,
Колекціонують звання й ордени...
— А коні, що тягнуть, знати повинні:
Їхньої в цьому немає вини.

Петро ОСАДЧУК.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА (тема В. Попова)

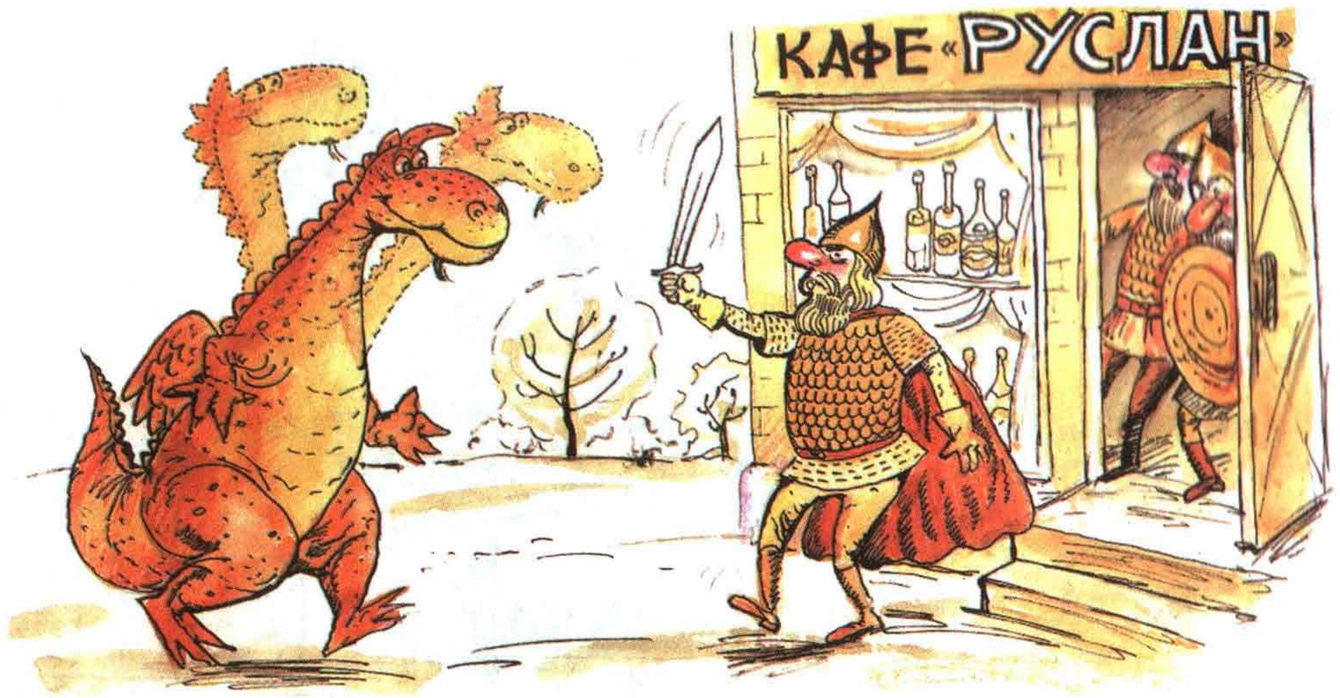

Мал. В. ШИРЯЄВА (тема О. Коноваленка)

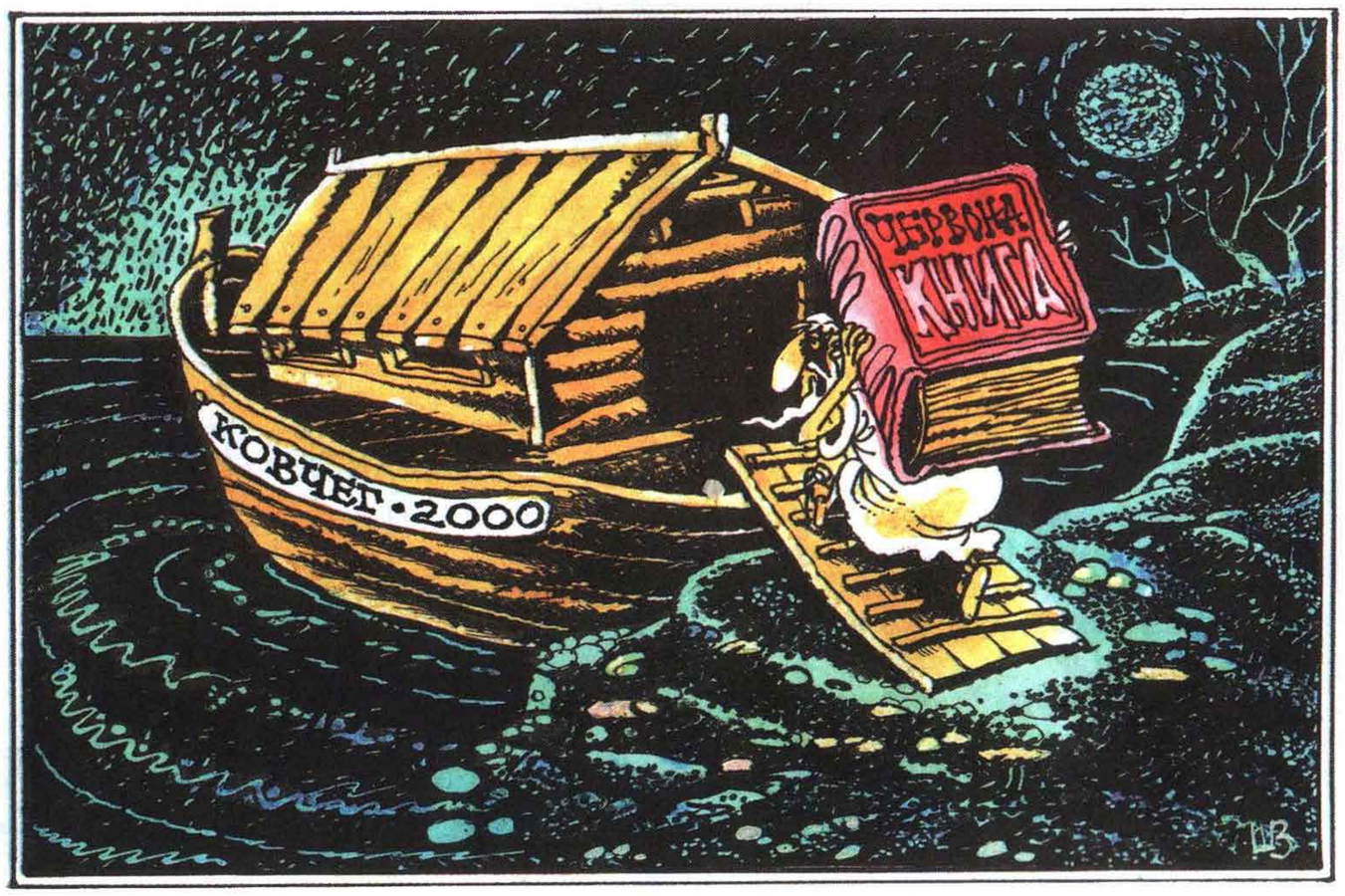

перерві між лекціями «з горла» кефір, наслухався від однокурсників масу словесної їді. А на колоквіумі з англійської мене зі словами «ідіть, Альмавіво, підготуйтесь» вигнав із аудиторії колишній старшина морської піхоти, викладач Артем Голосов. А я, повірте, готувався разом із іншими. Старшина, видать, уявляв графів теж якось інакше.

Як би то не було, а дії віроломних друзяк пана Ореста примусили написати графа до котрогось часопису оголошення: «Втрачені ордонанси, печатку Високої Королівської Ради і незаповнену грамоту за власноручним підписом Володаря і Короля Всієї України-Руси Олексія II від 1993 р. вважати недійсними». Але було запізно. Галичиною почав бродити дух шаленого авантюризму і невикорінного демократичними засобами монархізму. Першим під ударами цього жорстокого вірусу впав, як уже було сказано, шановний керівник базару, а далі рухнули чини з державтоінспекції. Вони якось за щоденним службовим тлумом не зважили на те, що по татовій лінії знають кожний лише своїх дідів, як правило, теж дорожників — бригадних фірманів, а по мамці — добрих бабусь, що файно вишивали подушки і говорили дівкам, що не варт виходити за хлопів, які ся не нагуляли. Але хто то слухав?!

Так ось саме на святого Миколая, 19 грудня 1998 року, в Олеському замку оті недруги Карелін-Романишина (не називаю їхніх кликух і прізвищ поруч з нащадком Тамерланів) вручили два ордени Регенції і два ордени Святого Станіслава. Орден Регенції, подейкують, був придбаний за 500 доларів в ресторані «Катовіце», інші — в інший спосіб (у Польщі подібні ордени йдуть по сотні за штуку, а документи підробляють на комп'ютері). Але це я так, для загальної обізнаності ватагів державної автоінспекції в інших регіонах держави. Раптом і їх потягне на спектакулярне графство. А поза тим зазначеного числа в Олеському замку у робочий час робочого дня пара підполковників (начальник Самбірського МРЕВ Й. Малачинський і начальник обласної ДАІ В. Дзвінник), а також полковник І. Сидорук (заступник начальника облуправління міліції, що недавно очолював обласне ДАІ) в залі поруч із дитячою кімнатою польського короля Яна Собеського постали для нагородження та прийняття графських титулів.

Директор базару обграфився «за великий внесок у розбудову Української держави», а міліціянти теж, відомо, не ликом шиті. Ще якийсь граф — В. Клеванський — теж дістав «Святого Станіслава», а Тарнавський-онук при цьому зауважив, що, мовляв, має сильну втіху від того, що «після Папи Римського він (Клеванський) третім отримує його».

Я так і знав, що десь тут вигулькне Папа, дай Бог йому доброго здоров'я. А як же без генерала на весіллі?! Тобто, пардон, месьє, я мав на увазі підполковників і просто полковника. Останній на графському міжсобойчику у замку висловив цікаву монархічну думку: «Все-таки Миколай приніс радість. Мене з дитинства дурили, що Миколай принесе якийсь цукорок... А сьогодні Микола приніс цю нагороду... Повірте, коли було названо моє прізвище, я не міг ступити. Тому я пропоную випити за свято, за нашого голову оргкомітету... Сьогодні вже нема Ігора Івановича. Сьогодні є пан граф... Я тепер не знаю... мушу брати дозвіл на в'їзд у зону Самбора (йдеться про Малачинського — **В. П.**). Буду дзвонити графу і питати дозвіл: дозвольте, пане граф..,»

Мене можуть запитати, як це я можу дослівно цитувати базікання при такій видатній пиятиці? Відповідаю: автоінспекторські мужі у новому для себе світі не відають, що тепер найменший їхній «тук-тук» чи «пук-пук» фіксується для генеалогічного дерева.

Продовження на сторінці 6.

ІРОНІЗМИ

◆ Що тільки не роблять у нас із народними грішми! То їх пускають на вітер, то заморожують, то відмивають, аби тільки не потрапили вони до тих, хто їх чесно заробляє.

◆ При нашій гласності краще прислуховуватися не до тих, хто кричить, а до внутрішніх голосів.

◆ Від нашого соціального захисту більше дзвенить у вусі, аніж у кишені.

◆ Бюрократизму у нас вже стільки, що не вистачить вовків, щоб його вигризти.

Юрій САВЧУК.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Молодці хлопці! Чудову дачу зробили!
— Служимо народу України!

Чернівецьке радіо відповідає

– У нашому селі споконвіку гонять самогон, а от, кажуть, що в деяких областях женуть «наполеона». Чи давно?
– Мабуть, ще з 1812 року.

* * *

– Що означає зробити хід конем?
– Перейти на овес.

* * *

– Чому так швидко п'яніють від свободи?
– Закуска дорога.

* * *

– Це правда, що наш поїзд пішов?
– А що ви хочете, коли у нас такі платформи?

Флоріан БОДНАР.

Дорогий Перче!

Мене не перестає дивувати, як колись казали, подвійна мораль наших керівників. З одного боку, вони закликають боротися з тіньовою економікою, з іншого — своїм невтручанням сприяють їй.

Лише один приклад. Збираюсь відвідати родичів у Росії й тому хочу купити долари. В жодному обмінному кіоску Києва цього зробити не можна. Валюту купують, але не продають. Отже, треба йти до приватних мінял, на чорний ринок. Хоч ріжте мене, не повірю, що керівники Нацбанку і уряду про це не знають!

Н. ЗАВГОРОДНЯ.

м. Київ.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. В. ВАСЮШКІНА

Дорогий Перче!

Кожного разу, коли я питаю, чому знову подорожчав той чи інший продукт або товар, мені кажуть:

— Що ж ви хочете, он долар як підстрибнув!

До долара прив'язують навіть хліб, який, як відомо. останнім часом теж виріс у ціні. Хоча, наскільки я знаю, ніхто з селянами за зерно ніколи доларами не розраховувався.

А в той же час соціологи рахують наші заробітки в гривнях, стверджуючи, що в середньому по країні вони зростають. Отака от весела арифметика!

В. ГАЛЕГА.

Харківська область.

Прокидайтесь, Граф, на Вас чекають...

Закінчення. Початок на сторінці 4.

Отож і тост на фуршеті належить не тільки їм. Пам'ятаєте, як челядник говорив знаменитому на весь світ французу: «Прокинтесь, граф, на вас чекають великі справи!» Ніби дурничка, ніби на зразок пасталакання в Олеському замку, а рядочок увійшов до історії. Аякже!

Поки що не з'ясованою залишається обставина, чому це вибір таких відомих діячів світового монархічного руху, що нагороджували навіть самого Папу, впав саме на трудівників автоінспекції, файних, але все-таки тільки хлопців із Прикарпаття? Одні шукають відповіді у вкрай несправедливому твердженні недоброзичливців, що ДАІ — найбільш корумпований підрозділ нашої міліції. Інші, зокрема львівський обласний депутат Михайло Ваврин, твердять, що за підробленими реєстраційними свідоцтвами нині на Галичині їздять тисячі легковиків, що незаконна реєстрація авт сягнула вже за розумну, навіть для кримінального світу, межу. Мовляв, тільки в Стрийському МРЕС за один рік виявлено 33 випадки.

А чули ви про скандальну справу супроводу інспекторами ДАІ автофур із контрабандними товарами? Аби їх ніхто не чіпав. Відома навіть такса — 300 доларів на «ніс». А чи відомо вам, що віднедавна запроваджено спеціальні перепустки. Тих, у кого на руках такі папери, не мають права перевіряти на шляхах області. Більше того: їм сержанти і всі, хто там на дорозі, повинні сприяти. І най би їздили, най би гасали, але, виявляється, (зі слів згаданого депутата), що їх мають і відомі злочинні «авторитети». Не відстає і цивільне начальство — їхні авта обладнані «мигавками», ніби і вони лапають піших і колісних неслухів. Во дають!

Пишу з огидою. Ну, не вірю я, що атвоінспеція все оте робить, аби ганьбити мундир, шкодити суспільству і владі. Он навіть в Олеському замку не раз було підкреслено, що «за розбудову держави» а не за... тьху та й годі.

Нині з приводу титулізації у Львові відбуваються прес-конференції, ексклюзивні інтерв'ю, бесіди та всілякі інші вікторини. Начальник управління МВСУ у Львівській області Валерій Іванович Строгий сказав, що він особисто не бачить чогось кримінального у діях працівників ДАІ. Ну, вручили їм титули в якомусь клубі на кшталт членів товариства любителів пива. І хай тішаться.

Зовсім інакше тлумачить подію заступник міністра внутрішніх справ Володимир Мельников. «Настільки мені відомо,— сказав він,— графи і князі залишилися тільки в Англії. Я думаю, що міліцію треба позбавляти від графів і відправити їх у ту далеку країну».

Якби я не був ледацюгою, я би посперечався з паном заступником міністра. Ні, ні, не щодо покарання галицьких монархістів примусовим виселенням до Британії. Хай би зазнали, як на чужині. Я про те, що графів все-таки більше у континентальній Європі. В Англії переважно лорди, барони. А князів, до речі, там взагалі із заячий хвіст. Ні, ні, пане Володимире, ви маєте рацію. І якби я мав силу на суперечку, аби мав охоту до тієї невдячної роботи, я би списав ще одну картку і таки довів. Хоча... у Львові повідомленнями про подвиги керівництва ДАІ списано чимало газетних шпальт, депутатських блокнотів, зроблено чимало інших дуже важливих для справи справ, але й досі котрась (а може, й усі) з подруг життя міліцейських чинів, голублячи за вушком благовірного, шепоче вранці: «Прокидайтесь, граф, на Вас чекають...»

Хотілося б тільки знати, що ото на них чекає?

Володимир ПАЛЬЦУН.

Кримінальні сюжети

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Загартований

Спосіб, яким користувалися грабіжники К. З. Гладуш і М. К. Зубарев, був досить банальним. Натискали на кнопку дзвінка і, коли хазяїн чи хазяйка відчиняли двері, бризкали в обличчя з газового балончика і вривалися в квартиру.

Так було і цього разу. Ввірвалися вони в квартиру ветерана праці, колишнього начальника цеху місцевого хімкомбінату Петра Васильовича Круп'яного. Почали його зв'язувати, та обидва втратили свідомість — нервово паралітичний газ із балончика подіяв і на них. Зате не подіяв на Петра Васильовича. Він зв'язав обох бандитів і зателефонував до міліції.

А слідчим, яких здивувала мужність і загартованість ветерана, Петро Васильович пояснив:

— Тим, хто працював на нашому хімкомбінаті, вже ніякі гази з балончиків не страшні.

Т. ВАСЮТА.

м. Луганськ.

ПАСТКА

Хто хоч раз у житті застрягав у ліфті, знає, що це за відчуття. Повна безпорадність і безнадійність! Та й на що сподіватися, коли на ваші грюкання і зойки ніхто не реагує, а диспетчер (якщо, звичайно, диспетчерський зв'язок працює) пояснює, що черговий ліфтер кудись пішла за викликом, монтери раніше вечора не з'являться, а сам диспетчер також має йти на обідню перерву.

І раптом, коли здається, що з ліфтової кабіни вже ніколи не вирватися, вам хтось пропонує за помірну винагороду звільнити з цієї пастки? Звичайно ж, ви б вдраділи рятівникові й погодилися на його умови.

Саме на це і розраховували юні харків'яни — десятикласник Василь Гайовий та його одноліток Геннадій Куцинський. В одного з них тітка працювала ліфтером, отже, всі ліфтові секрети хлопець знав досконало. Тому відключити ліфт, коли в нього сів якийсь поважний пожилець, а потім включити його, випускаючи пожильця, було справою елементарною. А доход це приносило чималий. За день інколи до сотні набігало.

І, можливо, хлопці й досі непогано розкручували б цей свій комерційний проект, якби не одна непередбачена обставина. Один клієнт, дуже літній чоловік, який клявся, поки сидів у ліфті, «озолотити» хлопців, коли вийшов на волю, відмовився платити. Це настільки обурило Василя і Геннадія, що вони побили невдячного, та ще й забрали в нього з кишені всі гроші — тридцять одну гривню.

Ну а ці дії, як відомо, чітко підпадають під статтю кримінального кодексу, яку юним бізнесменам й інкримінують тепер слідчі.

Ю. БАНДУРКО.

м. Харків.

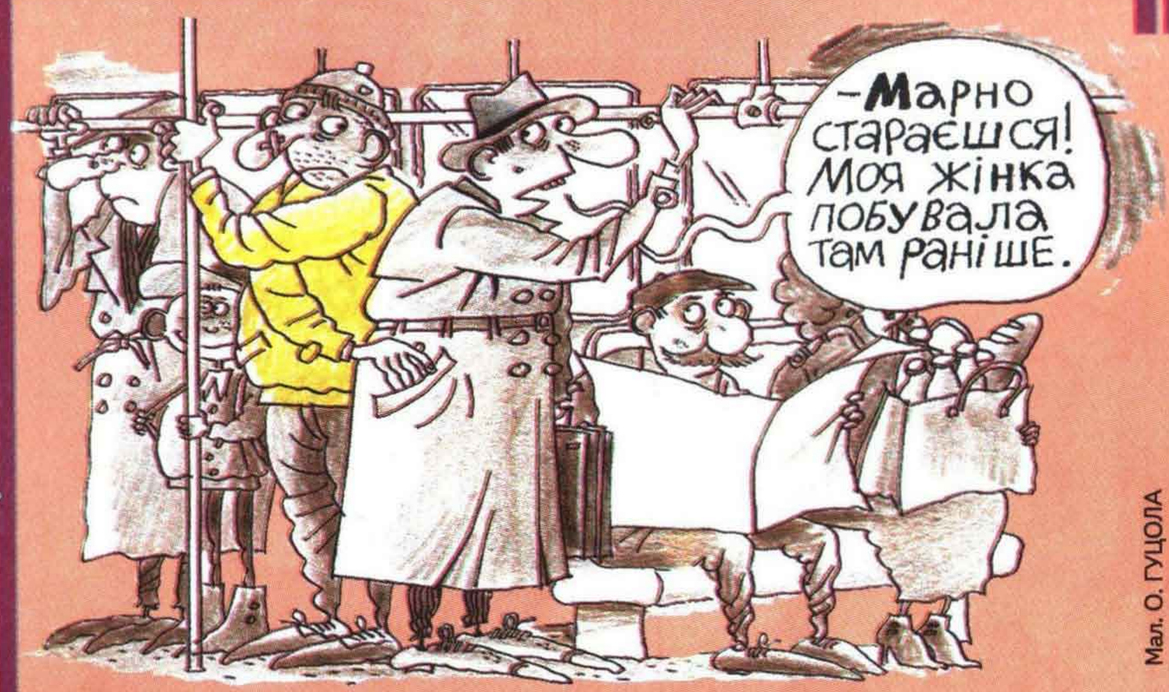

Мал. О. ГУЦОЛА

Зійшов із дистанції

У газетах так часто пишуть про відчайдух, які вирішили на повітряній кулі облетіти землю або на вітрильнику перепливти океан, що намір скромного норвежця Юнаса Веума з Бергена здійснити навколоземну подорож на велосипеді в нашій пресі залишився непоміченим.

А між тим, треба мати неабияку мужність, щоб проїхати, скажімо, Індію під час недавнього скаженого урагану, або перетнути, наприклад, Туреччину, скориставшись паузами між поштовхами великого землетрусу.

Та, виявляється, все це ніщо в порівнянні з тими впробуваннями, які чекали на велосипедиста на одному з останніх відрізків шляху. Взявши старт у Житомирі, Юнас Веум до Рівного не доїхав. Не доїхав тому, що в нього на дорозі... вкрали велосипед. Подальшу подорож славетному спортсменові довелося здійснювати на попутних автобусах.

Отже, довелося бідоласі, як пишуть у звітах про велоперегони, зійти з дистанції...

Л. ІВАНТИШИН.

Рівненська область.

На побачення з кілерами

Генеральний директор і водночас власниця фірми «Марія» Галина Пилипівна Нахутіна, крім торговельного хисту, мала ще й чудову інтуїцію. Саме інтуїція і підказала Галині Пилипівні, що її «пасуть». Двоє молодиків ходили за нею по п'ятах. А оскільки в добрі наміри подібних суб'єктів ділова жінка не вірила, то якось, скориставшись нагодою, опинилася з ними віч-на-віч і руба запитала, що їм від неї треба.

Молодики пояснили, що особисто їм від Галини Пилипівни не треба нічого, а от один чоловік хоче, щоб вона просто зникла з його дороги. І тому найняв їх, аби здійснити цю свою мрію. З подальшої розмови Галина Пилипівна встановила, що спосіб, яким той чоловік хоче її прибрати, молодикам не подобається, але у зв'язку з матеріальною скрутою їм нічого іншого не лишається, як виконати цю брудну роботу.

Галина Пилипівна вчинила те, що на її місці зробив би кожний бізнесмен — запропонувала кілерам суму більшу, ніж обіцяв замовник. А коли прийшла до них на побачення з грішми, зажадала назвати ім'я того, кому вона стала поперек дороги.

Прізвище замовника кілери і не приховували. Савенку Аркадію Михайловичу — власникові конкуруючої фірми було за що не любити Галину Пилипівну. Адже її фірма не раз встромляла палиці в колеса його торговельної структури.

І не довго думаючи, звернулася Г. П. Нахутіна до правоохоронних органів.

Яким же було здивування жінки, коли невдовзі слідчі познайомили її із заявою А. М. Савенка про те, що вона, Г. П. Нахутіна, замовила його вбивство, найнявши для цього кілерів і заплативши їм за це дві з половиною тисячі доларів... Ніде не працюючий Віктор Сьомін і звільнений за амністією Віталій Грачевський довго переконували слідчих, що «мокрими» справами вони не займаються. Що вбивати нікого не збиралися. І якщо їх і можна в чомусь звинуватити, так це лише у звичайному шахрайстві!

А. ГЛАДЧЕНКО.

м. Київ.

Мал. В. ПОПОВА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Надовго до нас?
— Ні, до наступної амністії...

Вінегрет із перцем 2000

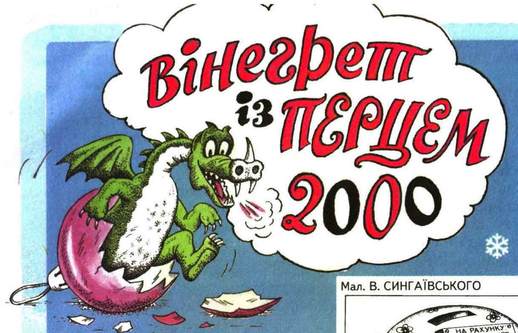

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Моя жінка була ударником комуністичної праці!

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Оце почастувала! Спасибі, кумонько!

— Будь ласка і на здоров'ячко! З вас, куме, сорок три гривні і п'ятнадцять копійок.

Мал. В. ШИРЯЄВА (тема А. Василенка)

Мал. В. ПОПОВА

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

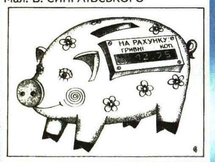

Мал. М. БОЧАРОВА

Мал. Г. ЄВТУХОВА

Мал. А. АПЧЕЛА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Люба, познайомся — це мій іміджмейкер!

Мал. АДАМОВИЧА

— Не вірте, вони всі від реформ вимерли!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Остання спроба!

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ВАСЮШКІНА

Мал. В. ШИРЯЄВА (тема Л. Телятникова)

Мал. В. ПОПОВА

Мал. В. СИМИНОГИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

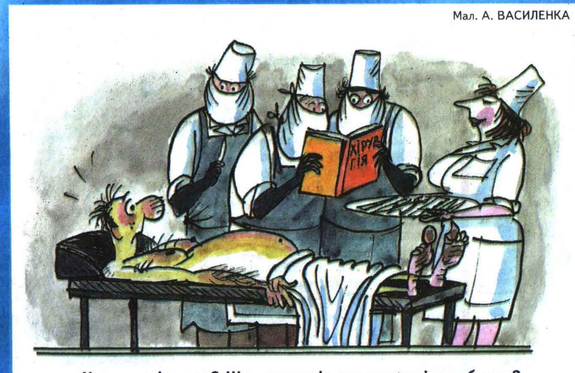

— Чого витріщився? Що, студентів-практикантів не бачив?

Мал. О. КОХАНА

Народні усмішки

ЯК ДЛЯ КОГО

— Дядьку Миколо,— питає сусідський хлопчик Михась,— а ви давно одружені?

— Так, жінка каже, що п'ятнадцять років, а мені здається, що всі п'ятдесят!

ЗНАЄ СВОЮ ЖІНКУ

Вранці сусід гукає через паркан:

— Гнатовичу, цієї ночі мені приснилась твоя жінка!

— І що ж вона тобі сказала?

— Ні слова.

— Тоді це була не вона!

ПОРАДА

— Сидоровичу, порадь, що мені робити? До мене дуже вчащають гості.

— Ось що я тобі скажу, Григоровичу. Бідним позич по десятці, а багатих проси позичити по сотні... Повір, що перші й другі обминатимуть тебе десятою дорогою.

ДЯКУЮ

Дід до водія таксі:

— Дякую, що довіз мене до села.

— Крім дякую, треба ще й гроші.

— Скільки?

— За лічильником десять гривень, але давайте дев'ять.

— А це чому?

— Нехай одна гривня буде за «дякую».

— Тоді, синку, я тобі ще дев'ять разів «дякую».

ВІТЧИЗНЯНЕ ВИРОБНИЦТВО

Покупець до продавця:

— У вашому магазині є щось вітчизняного виробництва?

— Звичайно, є.

— А що?

— Я.

ПОБАЧИМО

Розмовляють пияки:

— То правда, що цей рік — рік Дракона?— питає перший.

— Правда.

— А що воно за тварина?

— Я і сам не знаю. Вип'ємо — побачимо.

ЯК ПРИГОТУВАТИ

— Марійко,— телефонує дружині чоловік,— я запросив сьогодні на вечерю кількох своїх співробітників. Ти приготуй що-небудь.

— Добре,— погоджується жінка.— Але як приготувати? Щоб вони до нас ще раз прийшли, чи щоб більше ніколи не приходили?..

ШУКАЙТЕ ДУРНІВ

Перехожі звертаються до міліціонера, який стоїть, підперши плечима стовп:

— Це неподобство! Прямо на ваших очах он грають у наперсток, а ви робите вигляд, що нічого не бачите!

— Шукайте дурнів в іншому місці! Я вчора спробував поставити двісті гривень і всі програв.

БОЛЯЧКА

Лікар до пацієнта:

— Що вас зараз найбільш непокоїть?

— Де дістати гроші, щоб з вами розрахуватися.

ЗЕМЛЕТРУС

— Мамо, що таке землетрус?

— Це... Як би тобі сказати.

— А ти не пояснюй,— втрутився батько,— краще покажи.

ДОСИТЬ

Двоє наркоманів на узбіччі:

— Вовчику, посміхайся, міліцейський «бобик» іде...

Через десять хвилин:

— Досить посміхатися, дурню, ми вже в «бобику»...

МІЧУРІН

Вечір. Біля кафе стоїть дерево, а в його кроні гойдається від вітру електролампочка, розсіваючи крізь листя світло.

П'яний вийшов із кафе, зупинився і довго дивиться на лампочку.

— Ну й Мічурін! Ну й дає! Такого я не чекав!

ЖІНОЧА ЛОГІКА

Автоінспектор зупиняє жінку:

— Чому це ви їздите на машині без номера?

— А навіщо він? Я його й так добре пам'ятаю.

ПОМІТИВ

— Це неподобство!— говорить студент-квартирант господарці.

— Я живу у вас майже півроку, а ви тільки тепер заявляєте мені, що у квартирі немає ні душу, ні ванни.

ЗГОДНА

Хлопець купує лотерею у дівчини і каже:

— Якщо виграю автомашину, одразу женюся.

Дівчина:

— Я згодна.

Народні усмішки почули і записали Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ, Іван МАРТИШКО та Павло РАДЧЕНКО.

Олександр Іванович КОВІНЬКА народився 14 січня 1900 року на Полтавщині, яка дала нашій літературі багатьох гумористів.

Гумор Олександра Ковіньки глибоко народний. Письменник казав: «Сміху у народі — хоч лопатою загрібай. Устигай тільки вдумливо зерно до зерна вибирати й глибоко сотати».

Він вибирав ті зерна і щедро повертав їх народові у своїх книжках.

На жаль, не завжди йому «всміхалася доля». Майже на двадцять років письменника «запроторили» у сталінські табори.

Але і після тих жахливих років сміх Олександра Івановича залишався лагідним, веселим і мудрим.

Таким він і залишиться у скарбниці нашої літератури.

100 років від дня народження Олександра КОВІНЬКИ

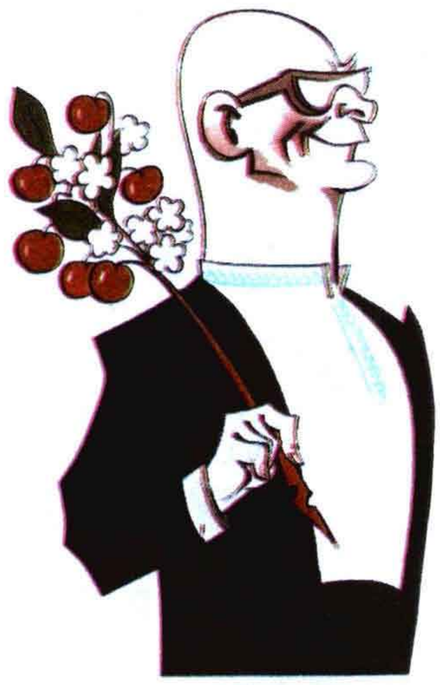

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ПІСЛЯ СПРОСТУВАННЯ — ВИБОРИ

Довелося мені посопіти на новій роботі: секретарював у сільраді.

Коли хороший голова, хороше й сопіти. Та ось невдача — з початку секретарювання трапився нехороший: пив. Сяде на ввірену йому кобилу, поїде по ввіреній йому території — і готовий. Намокне, хоч викручуй. Гірше іще робив: пропивав державне майно. Питають:

— Куди зник пожежний інвентар!

— Хіба я знаю! Хтось, мабуть, ноги приробив, і він у Довгу долину покотився...

Між іншим, кобила йому попалася норовиста: тверезого везе, п'яного скидає. Одного липневого вечора взяла й шурхонула в яр.

Пішли суди-пересуди, у газеті замітку надрукували: «Як голова з кобилячої породи плигонув і головою у яр сторчакнув».

Хоч так, хоч сяк, голова наполіг: пиши спростування. Почерк, каже, у тебе гарний. Слів на вигадки тобі не позичати. Ушквар! Заверни таке, щоб тому писаці аж у носі закрутило. Пиши: ви, мовляв, гаразд не розплямкали. То гемонська кобила, будучи на доброму підпитку, тверезого голову сільради ярами шалено носила, несусвітно іржала, хвоста вгору задирала і нашу сільську керівну силу в найглибший яр сторч головою загнала.

Згідно вказівок шефа я й склав петицію у такій редакції:

«Опровергаємо ваш допис і сповіщаємо, як це сталося. Подаємо спростування по пунктах. Перший пункт: як виникло! Капослива гніда кобила на кличку Машка, перебуваючи у черговому відрядженні у селі Левенцівці, по самі вуха насмокталася вонючої браги. Набравшись дармового питва й, як установила ветеринарна експертиза, не доїжджаючи глинища, почала казитися і з дурного ума брикнулася у яр. У цей час на спині кобили при виконанні службових обов'язків сидів голова сільради, який у сідлі трохи хитався...

Другий пункт правдивого спростування: чого нашого дорогого керівника хитало і підкидало! Голові сільради шановному Івану Івановичу стукнула в голову адміністративно-керівна мисль: чого копитні тварі почали дудлити брагу! «Хай, — думав голова, — люди п'ють усяку там алкогольну погань! Це вроді установлено дідівськими звичаями. А чого ж довірена мені гніда кобила безбожно насмокталася, га!»

Нализалася — господь бог свідок — по саму зав'язку і почала вибрикувати, підплигувати, підскакувати й задком підкидати, намагаючись шановного Івана Івановича скинути із сільрадівського сідла...

Третій пункт, по якому одхиляємо вигадливі витівки, — сількор помилився. Написав: «Іван Іванович по самі вуха насмоктався, в яру повзав і пересохлими губами гіркий молочай лизав. Лизав, лизав і до того нализався, що йому заліпило рота».

Не заперечуємо, рота справді стулило, але Іван Іванович, набравшись мужності, ловкенько його розтулив і наказав: ошалілу кобилу на всі чотири підкувати та дебелими вудилами загнуздати».

Після спростування відбулися перевибори.

Як воно засіваллося

Ото й питають:

— А коли вам уперше пощастило написати вправненький, гостренький фейлетон! Хто і як допомагав!

Фейлетон «Шляхи та доріженьки», що його з душевною теплотою у світ благословив Остап Вишня, я написав у ранній-ранній юності. Підбадьорений улюбленим майстром сатири і гумору, набрався духу і «сочинив», на мою думку, замістовненьку гумореску.

Написав і поніс редакторові газети.

— Ти диви! — захоплено сказав редактор. — От і надійся на людей! Сурйозний, ходить в окулярах, штани навипуск носить, а смішне пише. Непогано написано... Їй-бо, хороше почали. Початок гостренький. Середина гострюща... А кінцівка слабка. Слабкувата.

Повертаючи рукопис, тепло порекомендував:

— Загостріть кінець, будемо друкувати...

Почав «гострити» кінець. «Нагострив», аж редактор засміявся:

— Оце веретено!

Читав, читав та:

— Що гарне, то гарне...

Кінцівка гарненька і середина плавненька. А початок — хай йому грець! — притупився. Вийшов блідуватий, сіруватий. Нема солі! Посоліть початок. Соліть і соліть... Добре посолите — надрукуємо.

Заходився солити початок. Мабуть, із півцеберки висипав.

— Оце да! Да, да, да! — повторив редактор. — І початок — да, і кінець — да! Що да, то да! — Середина — ні. Не да! Була золота, стала ні срібна, ні мідна. Налягайте на середину. Налягайте й налягайте.

Редактор і макет газети показав:

— Бачите, ось і місце вашій гуморесці приготували. Не затримуйте — натискуйте на середину.

У газеті редактором мови працював письменник-гуморист Пилип Капельгородський.

— Пилипе Йосиповичу, — прошу, — дайте пораду. Перегляньте, будь ласка. Оце перший варіант, а оце другий. Другий за вказівками редактора перероблений.

Капельгородський уважно прочитав і тепленько сказав:

— Перероблений згорніть учетверо і сховайте в кишеню. А перший варіант понесіть редакторові.

— Розгадає, — кажу, — розкусить, і мені ж перепаде.

— Не перепаде. Несіть, несіть. Сміливо стукайте у двері.

Сміливо постукав і сміливо поклав на стіл рукопис першого варіанта.

Коли поклав, сміливість утекла. Стою, тремчу і ворожу: розгадає чи не розгадає!

Редактор почитав і захоплено взяв за плече.

— От що значить сумлінно попрацювати! От що значить творчо натиснути на середину і на кінець! Усе до пуття! Пускаємо в черговий номер.

З цього випадку я сам собі зробив висновок.

Не стану ховати делікатної літературної таємниці. Посилаю, скажімо, гумореску в журнал. Пошлю і терпляче жду. Жду тиждень, два, три... Дістаю відповідь:

«На жаль, ваша гумореска відхилена з основних пунктів: а) тема застаріла; б) не відповідає профілю нашого журналу. До друку не схвалена. Привіт! Пишіть!..»

Зціпивши зуби, кладу гумореску на шафу. Кладу в найвище і найсухіше місце. Хай, думаю, «сушиться»...

«Сушив» гуморески поквартально. Минає квартал, беру її, акуратненько запихаю в новий конверт і знову посилаю у той самий журнал.

О! Недаремно сушилася цілий квартал! Прилітає ласкавенька відповідь:

«Ви написали гумореску, що імпонує нашим основним вимогам: а) тема свіженька, смішненька; б) цілком відповідає профілю нашого журналу. Вітаємо! Бажаємо!

Раджу, написали гумореску — «просушіть» на шафі. Хай водичка випарується.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Мадам! Ви пишете, що потрібний неп'ющий, некурящий, неодружений чоловік? Так він перед вами!

Друже Перче!

Є у нас збройні сили — авіація, флот, танкові війська, мотопіхота... Армія! І є ще одна армія — чиновників.

Як ти гадаєш, яка армія у нас краще фінансується? Тут, скажеш, і гадати не треба. Зрозуміло, що армія чиновників. А наше військо сьогодні одержує тільки третину коштів від потрібного.

То ж чому тоді дивуються, що наші хлопці неохоче йдуть виконувати свій священний обов'язок. Обов'язки повинні мати не тільки вони, а й держава, яка повинна забезпечити нормальне проходження служби в армії.

О. КОТЕНКО.

м. Одеса.

Мал. О. КОХАНА

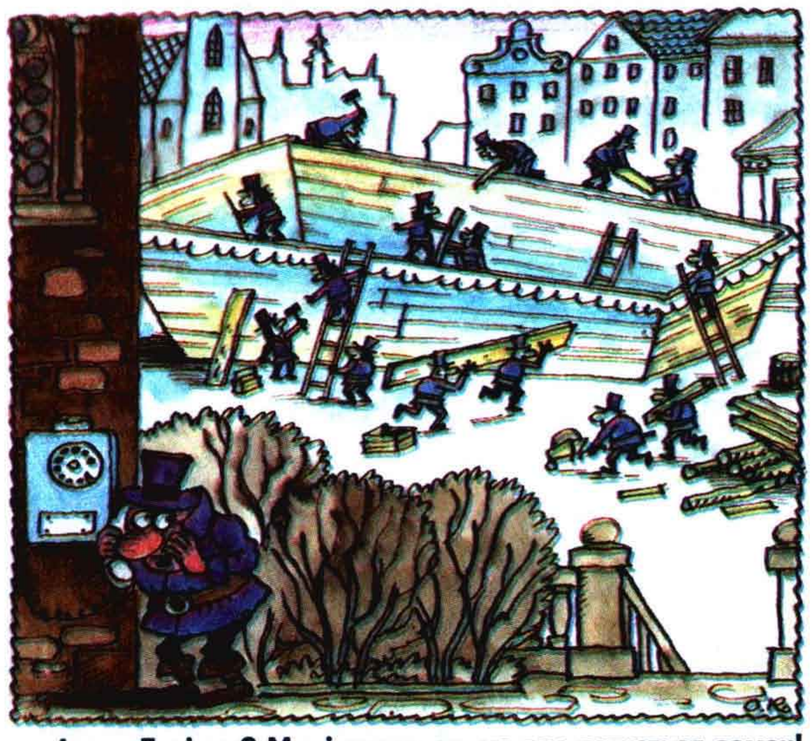

— Алло, Гулівер? Мені здається, на вас готується замах!

Усмішки з конверта

ПОГОДИВСЯ

— Чоловіче, я б хотіла з тобою серйозно поговорити!

— Ну, ти, будь ласка, починай, а я скоро повернусь...

Борис СЛЮСАР.

•

ЗУБАСТІ

— Митре, у тебе жінка така ж пилка, як і моя?!

— Та яка ж моя Галя пилка? Хіба не бачив, які у неї манюсінькі зуби — вона лобзик.

ОСОБЛИВЕ

— Пане капітан, нехай ваша міліція розшукає мого чоловіка!

— А які у вашого чоловіка особливі прикмети? Що впадає у вічі в першу чергу?

— Особливе у нього те, що він швидко бігає.

Флоріан БОНДАР.

•

УКРАЛИ

Дружина телефонує чоловікові на роботу:

— Андрію, у нас машину вкрали!

— Не може цього бути! У нашому ж гаражі є сигналізація!

— Так! Але машину вкрали разом із гаражем!

Микола КОЛЕСНИКОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

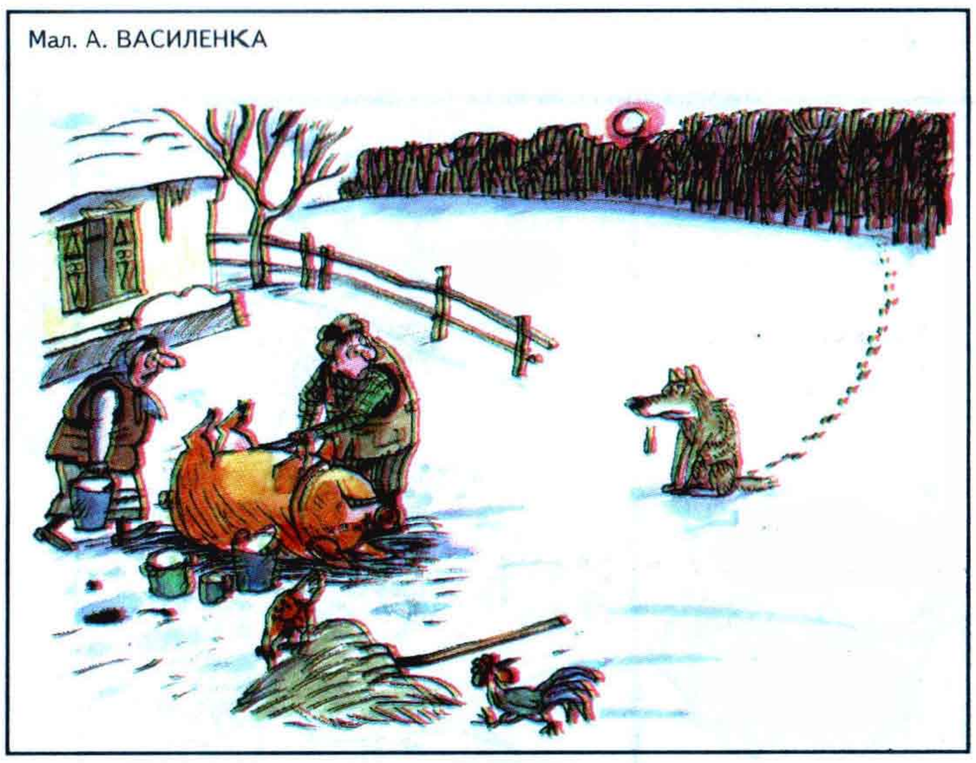

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ДЕМОКРАТИЧНИЙ
ЦЕНТРУЛІЗМ.
ЦЕНТРОФІГА.
НАПЕРЕДБАЧЕНІ
ВИТРАТИ.
ДИРЕКТОРАТЬ.
ВІДЕОКЛЯП.
ІНТЕРВ'ЮН.
НАЧАЛЬНИК
МАРНОГО
РОЗШУКУ.

Леонід ЗАБАРА.

Нічого дивного

Відкриваючи планірку, редактор нагадав:

— Сподіваюсь, не забули, що ми плануємо сьогодні новорічний номер, отже, новини мусять бути, якщо не святково-веселими, то принаймі оптимістичними. Почнемо з нашого найбільшого регіону. Що пропонує кореспондент Потапенко?

— Пропоную веселий матеріал про мера міста Гудейченка. Звів собі шість особняків, причому чотири з них оформив на тещу...

— Нічого веселого не бачу. Вся газета забита подібними матеріалами. Мусить же хоч новорічний номер чимось відрізнятися. А що пропонує наш східний регіон?

— У нас цікава новина. Всіх потішив місцевий олігарх Крутихвостенко. За півроку перекинув за кордон на офшорні рахунки мільярд доларів...

— Скільки можна! Подібна інформація вже в печінках сидить! Може, власкор Зайцівський чимось нас здивує?

— Здивую, ще й як! У нашому обласному центрі оце днями пограбували центральну ощадкасу.

— Знайшов чим дивувати!

— Але справа в тому, що грабіжники — учні молодших класів...

— І таке в газеті тисячі разів було.

— Але і це ще не все. Учні молодших класів зґвалтували охоронницю,— урочисто закінчив Зайцівський.

— Нічого дивного,— поморщився редактор,— акселерація!

— Сподіваюсь, моя інформація вам буде до смаку,— сказав спеціальний кореспондент Безвушко.— В нашому місті центральну юнацьку бібліотеку переобладнали під пивний бар. І бармен одразу ж спіймався на гарячому — пропонував підліткам разом з пивом наркоту.

— Банальщина,— махнув рукою редактор.— Про такі речі не тільки в газетах пишуть, а й по телевізору розповідають.

— Мабуть, мій матеріал — саме в точку,— висловив припущення кореспондент Мухоїдов.— На тому тижні на центральній вулиці нашого міста мені вдалося зняти групу оголених людей. Ось гляньте, поважні чоловіки і юні дівчата — в чому мама народила! Ця мальовнича юрба саме вибігла з крутої сауни. Бо хтось зателефонував, що під неї бомбу підкладено. А серед цих поважних чоловіків є і батьки нашого міста.

— Це вже тепліше, — мовив редактор, роздивляючись фото. — Хоча подібні ситуації теж набили оскому. Ну, а що нам запропонує кореспондент по шахтарському регіону?

— Та є в мене інформашка про цікавий випадок,— відгукнувся кор. Каплоносенко.— Про героїчний вчинок шахтаря. Одержавши зарплату, він прямував собі додому, коли перестрів його грабіжник і вирішив відібрати зарплату.

— І що ж шахтар?

— Дав йому відсіч. Грабіжник спробував утекти, так той наздогнав його, добряче врізав та ще й чавунну урну надягнув йому на голову...

— Оце я розумію — матеріал! Вселяє оптимізм і віру в незламний дух нашого народу!...

П. ЮРЧЕНКО.

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

ЗАГАДКА

От мастак:
лише за нічку
Міст поставив
через річку.
Вікна встиг
розмалювати
Ще й ставок
замурувати.

(Мороз)

Борис СЛЮСАР.

ЧОТИРИ ЦАРІ

Українська народна казка

Один старий цар мав чотирьох синів. Любив усіх чотирьох однаково, тому перед смертю не міг вибрати — котрому з них передати царство. Покликав цар усіх синів і каже:

— Діти мої, я вже помираю. Хочу з-поміж вас вибрати наступника. Аби я знав, які ви на розум, кожен із вас за мого життя якийсь час буде керувати. Царем стане той, хто себе покаже якнайліпше.

Почав царювати наймолодший син.

Сонце засвітило, потоки зашуміли, трава зазеленіла, дерева почали розвиватися, луги запахли квітами.

Немало радості приніс правитель людям. Потішив він і старого батька.

Прийшла черга на другого сина.

Стали ниви зерном проростати-наливатися, діти купалися в річках, вівці паслися в полонинах, люди косили трави, пахло сіном.

Полюбилося всім і таке царювання.

Покликав цар свого третього сина.

Коли той почав у царстві правити, дерева змінили зелений лист на золотавий, вітер поніс димом із тих ватр, які палили скотарі. Сади налилися плодами — яблуками, грушками. Визрів виноград. Скрипіли повні вози з поля...

Прийшла черга четвертого — найстаршого сина.

Покрив він усю землю, аби відпочила, білим покривалом — кінця-краю не видно йому. Полетіли з гір санчата, понісся хлоп'ячий та дівочий сміх.

Покликав цар знову всіх своїх синів і каже їм:

— Мої дорогі діти! Кожний із вас царював як треба, і мені полюбилося. Я гадаю, що буде то добре, коли ви і надалі будете чергуватися.

Відтоді царює кожний із синів — по чверті року.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

НЕПРАВИЛЬНІ ЛИЖІ

Максимко катався на лижах. А Сергійко ліпив снігову бабу. Але і йому хотілося стати на лижі.

— Дай мені пару разів із гірки спуститися, — підійшов він до Максимка.

— Будь ласка! — мовив той.

Спустився Сергійко раз і... впав. Спустився вдруге — впав. Після п'ятого падіння, весь у снігу, підбіг він до Максимка і віддав лижі:

— Якісь вони у тебе неправильні. Навіть із гори спускатися не вміють.

Гриць ОСОКА.

РЕБУС

Якщо ви правильно розгадаєте ребус, то прочитаєте українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

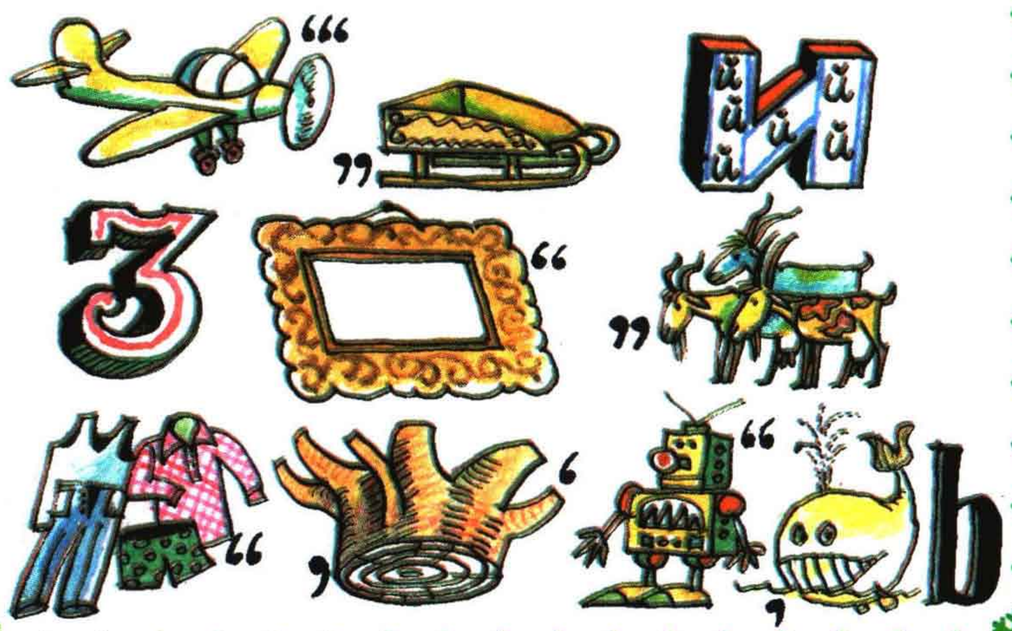

«КРОКОДИЛ»

— Чому тікав ти що є сил?
— За мною гнався крокодил.
— Ой, Грицю, ти брехать мастак.
— Це я Дмитра назвав отак...

Василь КРАВЧУК.

БІЛИЙ СЛОН

Мені приснився дивний сон:
Ішов по стежці білий слон.
Біліла стежка і трава,
В слона біліла голова.

І на усенький білий світ
Спина біліла та живіт.
Біліло все, від вух до ніг.
То слон чи сон, чи білий сніг.

Анатолій КАМІНЧУК.

Снігова казка

Усе засипав білий сніг,
А з ним — одлига на поріг.
А ми в дворі, де я живу,
Зліпили казку снігову.

Ось ведмідь — товстий дивак —
Сніжку пробує на смак.
Ось вовчисько — м'ясолюб
Зирить — взять кого «на зуб»...

Ось лисичка гостровуха
Гороб'ячий щебет слуха.
Ось зайчиськи куцохвості
Всіх запрошують у гості.

А оце — сніговик,
В цілім світі мандрівник.
В капелюх його вберем,
Буде в нас він казкарем.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

Вітаємо ювіляра!

Відомого письменника, лауреата премії ім. Лесі Українки, нашого постійного автора Всеволода НЕСТАЙКА з першим 70-літтям!

КРЕВЕТ ВАСЯ ТА КРЕВЕТКА СВЄТКА

Вечірня казка для дорослих

У Казковому Морі-Океані жило собі було подружжя десятиногих морських рачків-креветок — кревет Вася і креветка Свєтка. Треба одразу сказати, що кревету Васі не дуже пощастило з дружиною. Вдача у неї виявилася крута та сварлива, гризла вона Васю день і ніч: і те їй не те, і те не так, і ти не такий... У Васі ж характер був м'який, поступливий. І Вася, самі розумієте, став підкаблучником. А що таке підкаблучник, певна частина читачів-дядь, я думаю, добре знає. З власного досвіду. Але якщо у ваших дружин, дорогі читачі-підкаблучники, лише максимум по дві ноги, то у Васиної дружини тих ніг було десять. Уявляєте, під скількома він був каблуками!..

За продуктами на морський базар ходила завжди креветка Свєтка, не довіряла Васі – все одно купить не те, що треба. Але якось вона занедужала і змушена була послати на базар Васю — по морську капусту для флотського борщу.

На морському базарі штовханина була неймовірна. Туди-сюди сновигали риби, краби, каракатиці, кальмари, восьминоги та інший морський народ. І слабосилого кревета Васю натовпом прибило до кіоску перекупки медузи Горгонії, яка торгувала заокеанським препаратом «Біг енд Морсон».

— Подивіться! — вигукнула пані Горгонія. — Це була невеличка камбала! «Біг енд Морсон» проковтнула — і тепер вона акула! — широким жестом медуза показувала на здоровецьку акулу, що на ланцюгу плавала над кіоском.

Побачивши кревета Васю, пані Горгонія загукала до нього:

— Гей, кревете, майже даром можеш стати ти омаром! Підпливай, часу не гай, «Біг енд Морсон» вибирай!

У Васі замакітрилося в голові і перед очима все попливло... «Боже мій!.. Якщо я стану омаром, великим і могутнім, все життя моє зміниться! Не посміє жалюгідна креветка піднімати клешню на омара!.. Нарешті я примушу її поважати себе!»

І, не роздумуючи довго, Вася плюнув на морську капусту і всі гроші вгатив у «Біг енд Морсон».

«Ну, креветка Свєтка, начувайся! Тепер ти під мою дудку затанцюєш!» — думав Вася, з огидою ковтаючи заокеанський препарат. Всередині у нього щось забуркотіло... «О! Розпирає! Уже росту!» — завмер Вася.

Але... Симптоми виявилися хибними... У Васі просто розболівся живіт. Як був він кревет, так кревет і лишився.

— Винен не препарат, а індивідуальні властивості вашого організму! — констатувала пані Горгонія. І гроші, звичайно, не повернула. Хто ж вертає гроші за спожитий препарат?

Що чекало на Васю вдома, догадайтесь самі.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Якщо у вас жодних сімейних проблем нема, то спіть спокійно! А якщо є... Все одно, витрачати треба гроші на товар лише хороший, перевірений. І взагалі вирішувати всі свої сімейні проблеми треба за допомогою власної сили духу! Виключно! Інакше з-під каблука не вислизнеш!

Всеволод НЕСТАЙКО.

ТІЛЬКИ В 50 Я ЗРОЗУМІВ, ЩО:

— життя — це суєта між сидінням на горшку і сидінням на печі;

— час лікує все, окрім склерозу;

— зуби часто вибивають для того, щоб примусити тримати язик за зубами;

— майже не тонуть ті, хто купається в розкоші;

— вороги — діло наживне;

— якщо рука руку миє, то це не значить, що все буде робитися чистими руками;

— до чорних списків першими потрапляють білі ворони;

— дорогою до Храму ходять й герострати;

— чим волохатіша рука, тим кучерявіше життя;

— звірячі обличчя бувають тільки у людей;

— хороших людей більше, але зустрічаються вони чомусь рідше;

— голий ентузіазм добрий тільки в інтимному житті;

— з сиром в роті не каркають;

— найгірше до нас доходять гучні слова.

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

Нещодавно у поета-гумориста Степана ГРИЦЕНКА вийшла у світ збірка віршів, байок, сатиричних мініатюр, яку він назвав «Усмішка людину прикрашає».

Цілком погоджуємося із цим твердженням і пропонуємо кілька віршів із Вищезгаданого видання.

СКРУТНЕ СТАНОВИЩЕ

Рішить одне питання
Не можу я достоту:
Порадили в лікарні
Мені змінить роботу.
Тепер не можу спати,
І сяк і так мізкую:
А що ж мені міняти,
Коли я не працюю?

ПІСЛЯ ШКОЛИ

— Як успіхи? — татусь питає.
— Нормально! — паросток сопе. —
До школи маму викликають,
А до міліції тебе...

МУДРАГЕЛІ

Байка

Осел до Бегемота: — Ось послухай,
Скажу я щиру правду, це не сміх:
Кому Всевишній дав найдовші вуха —
Найрозумніший він серед усіх.
— Гай-гай! Ти слухай радіо частіше! —
Ослові зауважив Бегемот,—
Сьогодні, друже, той найрозумніший,
Хто вміє розкривать найширше рот!

ЩЕДРИЙ ЧОЛОВІК

— Надходить Новий рік, голубко мила,
Ну, що купить — не доберу ума!
Який би ти даруночок хотіла?
— Та якось ще не думала й сама...
— Ну що ж, тоді,— зітхає чоловік,—
Даю тобі на роздуми ще рік...

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— А це я в дитинстві...

Мал. В. ВАСЮШКІНА

— Знову бурду готуєш?..

Друже Перче!

Наш президент в інавгураційній промові сказав, що він тепер буде вже не «той Кучма».

Ці слова присутні зустріли оплесками. Я теж вітаю таку заяву. А ще мені хотілося б, щоб разом із тим ще була й «не та Україна».

А поки що пишу тобі, Перче, листа при свічці. Бо, як і рік тому, у нас вечорами постійно відключають електроенергію.

К. КОНОВАЛЕНКО.

м. Недригайлів, Сумської області.

КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Його, як вогню, бояться женихи. 4. День, який у декого буває сім разів на тиждень. 7. Справжнє прізвище Остапа Вишні. 8. Сторож на городі, який не вимагає плати за роботу. 10. Житель Греції. 11. Торт і воєначальник. 14. Стоїть дуб, на дубі гай, під гаєм моргай, під моргаєм кліпун, під кліпуном дивун, під дивуном сопун, під сопуном хапун, під хапуном трясун. 16. Тропічні рослини, які мавпам слугують за гойдалки. 18. Слова, однакові за звучанням, але різні за значенням. 19. Його з пісні не викинеш. 22. Кілограм. 23. Гумористичний твір. 24. Кирпа.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Автор веселого роману «Гаргантюа і Пантагрюель». 3. У народі його порівнюють із дишлом. 5. Дерево, у якому є жіноче ім'я. 6. Спереду страшне, ззаду смішне, а посередині солодке. 7. Письменник-сатирик, який народився 1 квітня. 9. Надмірна, підкреслено самовпевнена у поведінці та розмові людина, а у танцях всього-на-всього додержання вертикальної лінії. 13. Смачний слабоалкогольний український напій. 15. Взимку на ставку є, влітку — немає. 17. Голубе шатро увесь світ накрило. 20. Чим більше з неї береш, тим вона більшає. 21. Вмить зникає дрімота, як побачить він кота.

Склав М. СЛАБОЖАНСЬКИЙ.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 12 за минулий рік

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Підбрехач. 5. Янус. 7. Орангутанг. 8. Ніс. 9. Нанду. 13. Ікра. 14. Вода. 17. Міліціонер. 18. Яблуко. 19. Снігопад.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Марафон. 3. Промінад. 4. Драбина. 5. Ягня. 6. Снігуронька. 10. Усмішка. 11. Відро. 12. Дріб. 15. Амеба. 16. Анонім.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ» Лінивий три рази одне робить.

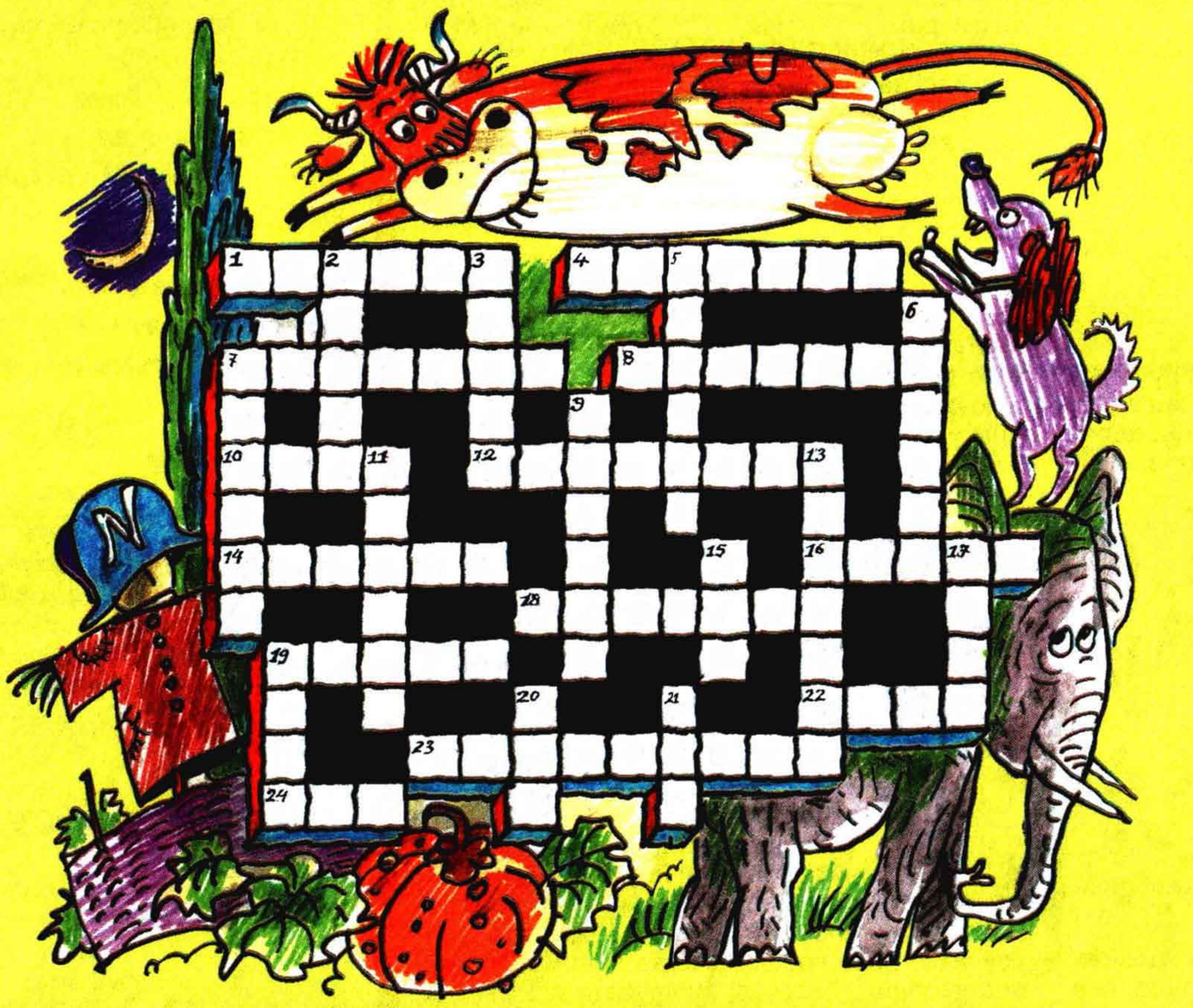

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Філософи це мудрі люди, але їх трудно зрозуміти що вони думають і хочуть».

(Із шкільного твору).

«Шукаю чоловіка високого на зріст, багатого і мудрого українця. Може бути з вусами і бородою, але не старшого від мене на десять років, без шкідливих звичок і обов'язково щоб думав по-моєму».

(Із оголошення).

«Продам хату, як пам'ятку початку двадцятого століття під очеретом».

(Із оголошення).

Надіслав Іван МАРТИШКО.

«До нового приміщення ферми переведені корови, телята, тваринники, й усім їм завезено достатню кількість соковитих і грубих кормів».

(Із листа сількора).

«Пропозиції та скарги записуйте в книгу скарг дирекції, що висить біля кухні».

(Із оголошення).

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Той, хто постійно читає наш журнал, знає, що протягом минулого року ми проводили конкурс на кращий підпис до карикатур. Нашим читачам він дуже сподобався. Бо вони мали змогу не тільки самим посміятися, а й інших повеселити.

Найдотепніші підписи до малюнків ми друкували у журналі.

В «Перці» № 11 було вміщено карикатуру: двоє чоловіків, що живуть по сусідству, вітаються через муровану огорожу. На городі у кожного стоїть опудало, схоже на сусіда.

Кращим авторитетне журі визнало думку **М. ПЕТЛЕНКА з міста Сум:**

Яке їхало, таке й здибало.

А тепер придумайте підпис до малюнка В. ФЛЬОРКА. На переможців чекають призи.

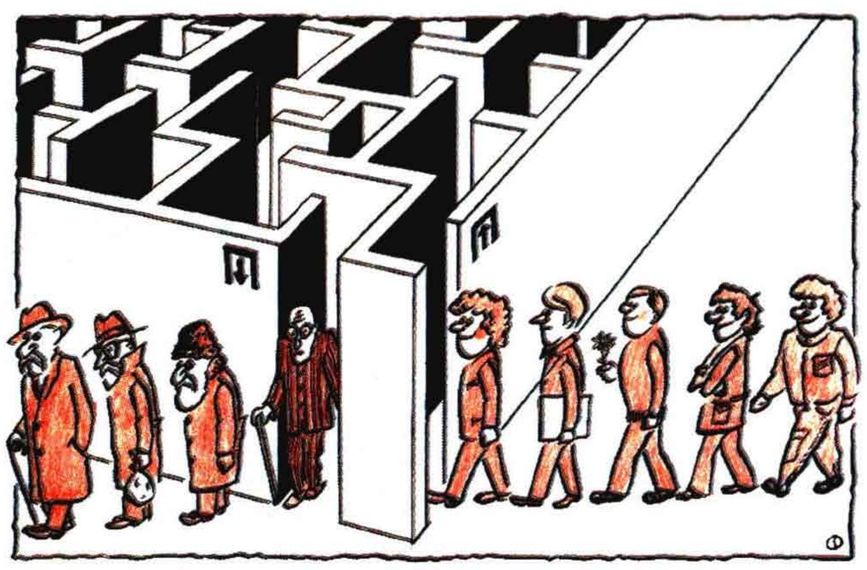

Іноземний гумор

Мілош ТАСІЧ
(Хорватія)

ВЕСІЛЬНІ ВІДЕОКАСЕТИ

Учбові заклади країни щорічно готують понад сто режисерів кіно. І це в той час, коли в усій країні знімають кілька фільмів на рік, в яких треба знайти роботу для чотирьох тисяч режисерів від минулих років та ще й для сотні новоспечених.

Тому майже всі режисери покинули цю безнадійну справу, вийшли на ринкові стосунки і переорієнтувалися на весільні відеокасети.

Часи змінилися, і сьогодні кожний молодожон, який дорожить своїм ім'ям, замість фотографій хоче залишити для себе згадку про цю подію у вигляді весільного фільму. І саме тут виникає конфлікт між режисерським художнім баченням та безпосереднім продюсером фільму — кумом.

— Пробачте,— каже йому режисер,— але розвиток драматичної дії вимагає від мене перш за все віддзеркалення життя майбутнього подружжя, а не показ вола, з якого готуватимуть шашлики. Я цього року одержав диплом Академії кіномистецтва!

— Навіщо мені твій диплом! Я тобі й без нього скажу, що треба знімати. У першій сцені кум, тобто я, відрізає вухо у смаженої свинячої голови. Потім починається весілля... Я наливаю, п'ю.., а за декілька хвилин кум, тобто я, стріляє з пістолета...

— Ви бажаєте сцену з Джоном Уейном?

— Нехай він також приходить на весілля. Я не заперечую. Може, він тобі й приятель, але тут командую артилерією я.

— Ви сказали — артилерія? Тоді, можливо, вам захотілося б щось на зразок «Броненосця Потьомкіна»? Наприклад, матроси піднімають бунт, бо... м'ясо було тухлим. Свати нехай будуть матросами.

— Ти що! У мене немає тухлого м'яса. Сама свіжина. Щойно закололи!..

Драматургія цього жанру сьогодні знаходиться ще в розвитку. Клієнтам, яким подобаються епічні теми, можна запропонувати бій між родичами молодят. Натурам романтичним можна на передньому плані дати знамена та рушники, а потім показати, як усіх запрошених на весілля заносять до екскорту автомобілів швидкої медичної допомоги. Тим, кому подобається комедія нового типу, можна показати, як на весілля приходять позашлюбні діти молодят.

У фінансуванні картини можуть взяти участь свати як спонсори.

А за розповсюдження картини можна не хвилюватися. Бо, можливо, з'ясується, що кум має племінника, який працює, скажімо, пожежником на телебаченні. Ви будете приємно здивовані, коли ваша стрічка з'явиться, наприклад, у передачі «Освітня програма».

Переклад В. ЗОЗУЛЯКИ.

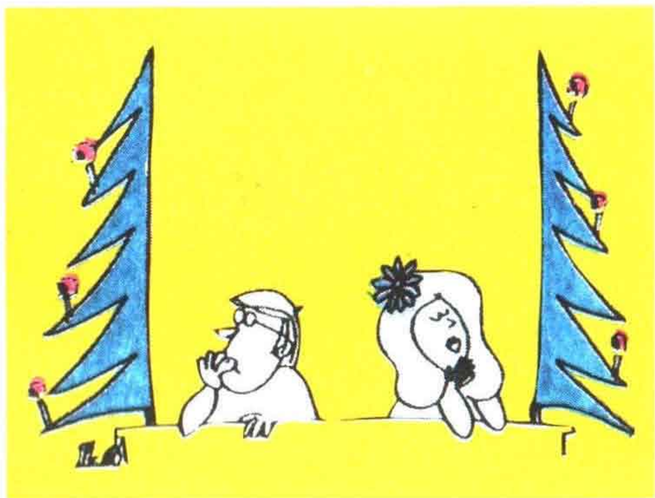

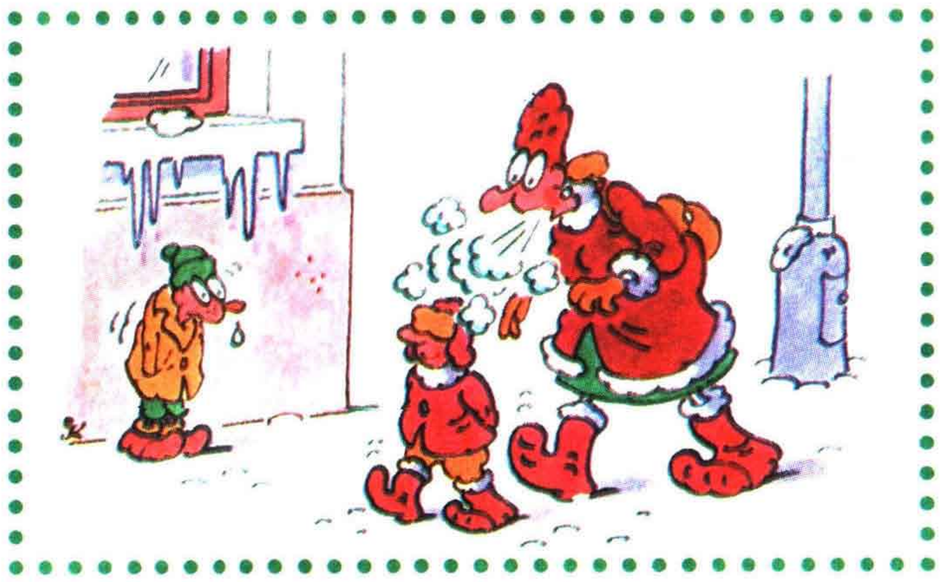

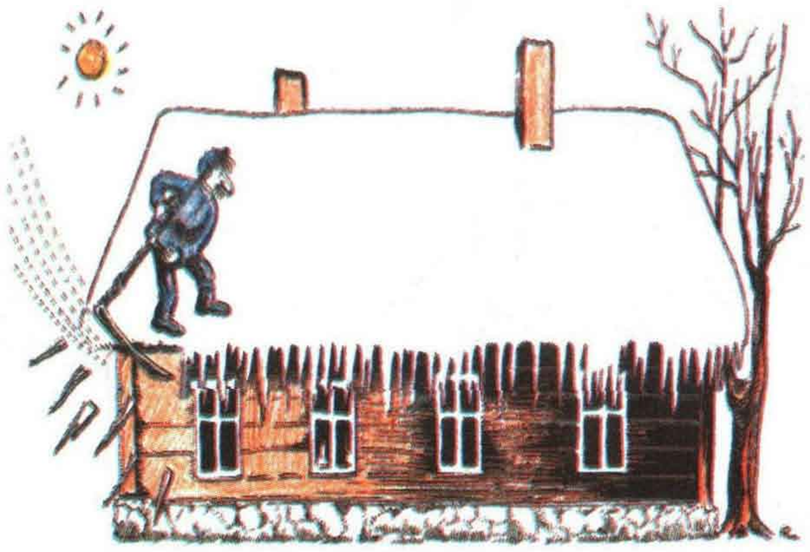

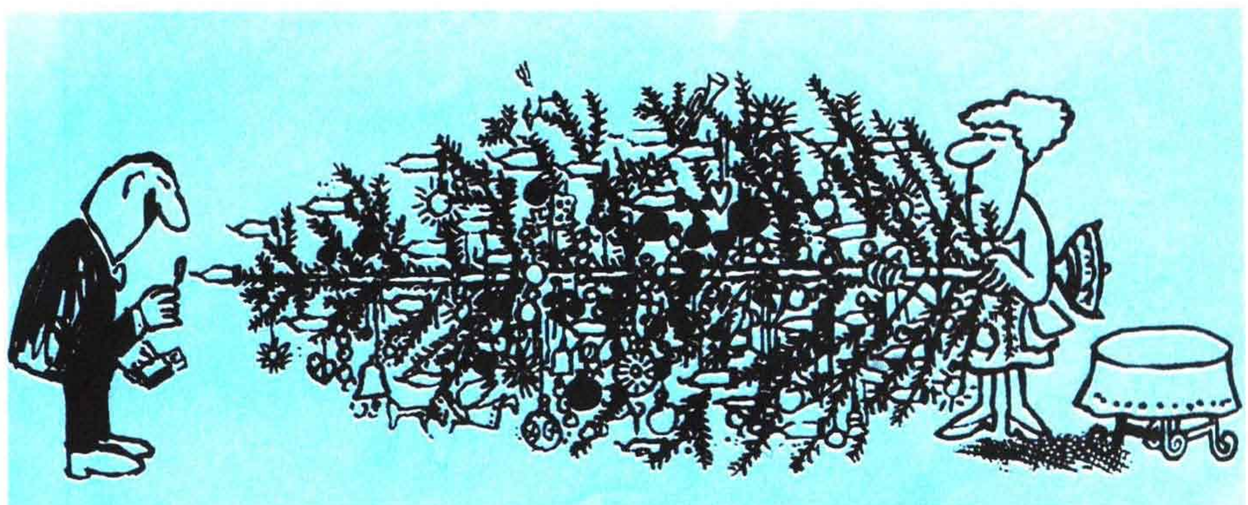

Прійт АЙМЛА
(Естонія)

НЕПОРЯДКИ!

Повертаюся з відпустки і відкриваю поштову скриньку, щоб забрати газети за кілька тижнів. Дивлюся — під газетами крупна купюра лежить. Заходжу до сусіда, всміхаюся і кажу:

— Жартуємо, значить? Немає куди грошей дівати?

— Дівати куди є, але нема чого,— відповідає той.

Дзвоню нареченій:

— Ти що, мені стипендію призначила?

— Та за гроші хіба б я такого жениха знайшла? — обурилась наречена.

Вирішив зайти у нашу профспілку:

— Тепер, значить, і без заяви можна допомогу одержати?

— Дуже ви розігналися,— кажуть. — Не видаємо ні з заявою, ні без.

Махнув рукою, повернувся додому. Вирішив дослідити, чи не вітром, бува, занесло до скриньки гроші. Інколи туди таке залітає! Вертів я скринькою і так, і сяк. Коли дивлюся, а там знову крупна купюра лежить. Я і цю до гаманця запхав та й спати пішов.

Цілий тиждень допитувався у знайомих, але ніхто не признався, що кладе до моєї поштової скриньки гроші. Врешті ці розпитування мені набридли. Та і толку від них — ніякого. Хоча толк був, але зовсім в іншому. Адже щодня у моїй поштовій скриньці з'являлася крупна купюра.

Через тиждень я купив радіоприймач, через два — кольоровий телевізор. Уже прицінився до земельної ділянки — і раптом... Чудеса припинилися.

Злий, як чорт, біжу на пошту і беру начальника за гудзик:

— Що це за непорядки,— не можу стримати гнів,— кожного божого дня у мене із поштової скриньки пропадають гроші!!!

Переклад М. ВОРОЖБИ.

ПЕРЕЦЬ № 1 (1486)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
О. КОХАН (головний художник),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 08.12.99.
Підписано до друку 05.01.00.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 19430 прим.
Зам. 0110001.
Ціна договірна.

© «Перець» 2000 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для http://perec-ua.livejournal.com/

Індекс 74393.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

ЦЕ НАЙСУЧАСНІША МОДЕЛЬ ПИЛОСОСА „МАМОНТУНГ"!

ПІДИ СПІЙМАЙ НОВИЙ ЗМІЙОВИК, БО ЦЕЙ ВЖЕ ПОПРОРИВАВСЯ.

МИ ПОВЕДЕМО ВАС ВІД ПЕЧЕРНОГО ЖИТТЯ ДО СВІТЛОГО РАБОВЛАСНИЦЬКОГО МАЙБУТНЬОГО!!

ЗА КОЖНОГО ВПОЛЬОВАНОГО МАМОНТА ВИ ПОВИННІ СПЛАТИТИ ПОДАТОК У ВИГЛЯДІ ЩЕ ОДНОГО МАМОНТА.

ПОДАТКОВИЙ ІНСПЕКТОР

ЖЕК

КОЛИ ВЖЕ ВІДРЕМОНТУЄТЕ ГЕЙЗЕР БІЛЯ НАШОЇ ПЕЧЕРИ?! МІСЯЦЬ ГАРЯЧОЇ ВОДИ НЕМАЄ!!

ЗАПАМ'ЯТАЙ, СИНКУ, ГОЛОВНЕ В НАШІЙ РОБОТІ – ЛЮДИ!...

ШКОЛА ВИЖИВАННЯ

РОЗКЛАДИ

4 820012 960675 01

Передплата на журнал «Перець» не закінчується!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець» на 2000 рік, нагадуємо, що це ви зможете зробити будь-якого дня. Якщо оформити передплату до 5 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал. Індекс 74393.

Смійтесь на здоров'я!

До відома наших авторів!

Для того, щоб ви своєчасно могли одержати гонорар, слід разом із творами надсилати і свій ідентифікаційний номер.